

Už se rozhodl, že jakmile provede první obhlídku a vyhodnotí situaci, najde si pohodlný hotel. Majitel kavárny se zmínil o příjemném podniku sídlícím v tradiční kruhové stavbě s doškovou střechou v nedalekém údolí, uprostřed broskvového sadu. Navíc tam prý skvěle vaří. Jednu klidnou noc uvítá. Jeho cesty obvykle doprovázela spousta nejistot a úzkostných obav.

Perfekcionismus byl opravdu přísný pán.

Jakmile se vrátí do Německa, čeká ho několik zvlášť hektických týdnů. Pohl ho bude honit od jednoho člověka k druhému, od každého bude chtít důkaz věrnosti. Byl docela dobrý v přesvědčování a ještě lepší v podávání důkazů, že svá slova myslí vážně.

Před sebou spatřil štěrkovou cestu, po obou stranách lemovanou kamennou zdí, která se na obou koncích zvedala a tvořila jakýsi vjezd. Odpovídal popisu, který mu poskytl Pohl.

Zpomalil.

Cotton zpozorněl. „Odbočuje.“

Cassiopeia sundala nohu z plynu.

„Ne. Jeď dál. Pokračuj.“

Znovu tedy přidala a pokračovala v jízdě za kamionem před nimi. Cotton sledoval, jak Engleův vůz zpomalil a zabočil doleva. Opatrně vykukoval z bočního okýnka krytý Cassiopeiou. Engleovo auto zvířilo prach, za jeho zadní částí se táhl celý oblak.

Cassiopeia pokračovala po hlavní silnici ještě asi půl kilometru a pak se otočila do protisměru. Vrátili se k odbočce a zastavili na krajnici. Na elegantním kamenném podstavci byla upevněná vyřezávaná dřevěná cedule s nápisem ALLESVERLOREN.

„Co to znamená?“ zeptala se.

„Nejspíš jméno usedlosti.“ Našel mobilní telefon, vytukal do něj německy znějící slovo a požádal o pomoc Google překladač. „Všechno je ztraceno, doslova Všechnomarno.“ Podíval se na Cassiopeiu.

„Zvláštní název pro dům.“

„Možná, že se tím někdo snaží vyslat zprávu.“

„Musíme zjistit, kdo tady bydlí.“

Měla pravdu. Pohlédl na hodinky. Bylo skoro pět odpoledne. Ukázal směrem dopředu. „Zajeď tamhle pod ty stromy.“

Popojela asi čtyři sta metrů a zastavila na odpočívadle na protější straně od vjezdu.

„Zůstaneš tady a budeš sledovat vchod.“

„Kam se chystáš ty?“

„Zpátky do města získat nějaké informace. Mám takové tušení. Vráťím se do hodiny.“

Otevřela dveře od vozu a vystoupila. „Tak jo. Ať se ti daří, Sherlocku.“

Sedl si za volant. „Ať už má Engle namířeno kamkoliv, doufejme, že je tam jen jeden východ.“

„A když odjede dřív, než se vrátíš?“

„Tak to jsme nahraní.“

Sevřel volant, sešlápl plyn a zamířil zpátky do Nohany.

Znovu přemýšlela o názvu usedlosti.

Allesverloren.

Všechnomarno.

Fascinující.

Engle jel až na konec cesty lemované vrbami. Tam narazil na přízemní dům celý krytý korunami rozkošatělých stromů. Terén za domem prudce klesal k potoku s kamenitým korytem. Uviděl hejno vlaštovek, které prolétalo pod dřevěným mostkem klenoucím se přes bystře proudící vodu. Směrem na západ se táhly kilometry nezaměnitelné krajiny – travnaté pláně tu a tam přerušované nízkými skalnatými kopečky. Svobodný stát se táhl až k modrému horizontu vroubenému vrcholky, které se za jasné viditelnosti zdály blíž, než by ve skutečnosti chodec mohl ujit. Směrem k jihu se rozprostíral třešňový sad. Na oplocené louce se potloukali pštrosi a neohrabanou chůzí popocházeli sem a tam.